

Sygn. akt I CSK 429/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko D. Ś. i Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód W. S. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 stycznia 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia zależy przede wszystkim od okoliczności konkretnego stanu faktycznego. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalono okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy wykładni art. 445 § 1 k.c. Skarżący nie wykazał w sposób zadawalający, w czym upatruje potrzeby ponownego zajęcia się przez Sąd Najwyższy wykładnią wspomnianego przepisu. Przytoczone w skardze orzeczenia sądów wskazują zaś, że istnieje rozbieżność, która jednak jest konsekwencją zróżnicowanych stanów faktycznych, a nie wadliwości w wykładni art. 445 § 1 k.c. Skarżący oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatruje w podważaniu ustaleń i ocen Sądu Apelacyjnego. Tylko polemika z tymi ustaleniami prowadzi skarżącego do wniosku, że art. 362 k.c. został naruszony w sposób oczywisty. W skardze kasacyjnej nie można zaś

podnosić zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozważenie - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw